

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.S.**, bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Vlachem, advokátem se sídlem Guldenerova 4, Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, čj. DSH/11137/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Podle § 100 odst. 3 ve spojení s § 100 odst. 1 správního řádu bylo obnoveno řízení o obnově řízení [?] sp. zn. MMP/259662/14 ve věci odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů dle § 123e odst. 4 a 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“), po absolvování školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy žalobci M.S. [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. MMP/271264/14/13, čj. MMP/120947/16, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského ze dne 22. 8. 2016, čj. DSH/11137/16, sp. zn. ZN/2459/DSH/16].

II. Řízení před správními orgány

Dne 8. 12. 2014 žalobce požádal Magistrát města Plzně o odečtení bodů v bodovém hodnocení řidičů na základě absolvování školení bezpečné jízdy. K žádosti je přiloženo potvrzení o ukončeném školení bezpečné jízdy vydané dne 6. 12. 2014 provozovatelem střediska bezpečné jízdy společností DEKRA CZ a.s. Ve spise se nachází výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 8. 12. 2014: aktuální stav bodového hodnocení žalobce je 9 bodů. Dne 8. 12. 2014 pod čj. MMP/259669/14, číslo spisu MMP/259662/14/3, Magistrát města Plzně žádosti žalobce vyhověl a dle § 123e odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu mu dne 8. 12. 2014 provedl záznam v registru řidiče o odečtení 3 bodů.

Dne 23. 12. 2014 Magistrát města Plzně obdržel od Magistrátu hlavního města Prahy hlášení o uložení sankcí za přestupek, podle něhož byla žalobci dne 25. 2. 2014 uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč za skutek ze dne 20. 5. 2013 spočívající v porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. téhož zákona. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 3. 2014. K hlášení je přiložen příkaz o uložení pokuty vydaný Magistrátem hlavního města Prahy dne 25. 2. 2014 pod sp. zn. S-MHMP 499606/2013/Jan, čj. MHMP 261370/2014/Jan.

Dne 29. 12. 2014 pod sp. zn. MMP/271264/14/1, čj. MMP/271264/14, Magistrát města Plzně oznámil žalobci zahájení řízení o obnově řízení ve věci odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů dle § 123e odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu po absolvování školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy. V oznámení se uvádí, že z příkazu o uložení pokuty vydaného Magistrátem hlavního města Prahy dne 25. 2. 2014 pod čj. MHMP 261370/2014, který nabyl právní moci dne 26. 3. 2014, vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního rozhodnutí a které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalobce se k podkladům rozhodnutí vyjádřil podáním došlým správnímu orgánu dne 20. 1. 2015.

Dne 30. 1. 2015 pod sp. zn. MMP/271264/14/5, čj. MMP/019869/15, Magistrát města Plzně rozhodl, že podle § 66 odst. 2 správního řádu se řízení o obnově řízení sp. zn. MMP/259662/14 ve věci odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů dle § 123e odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu po absolvování školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy žalobci zastavuje.

Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015, čj. DSH/10782/15, sp. zn. ZN/1978/DSH/15, Krajský úřad Plzeňského kraje na základě podnětu k zahájení přezkumného řízení doručeného Ministerstvem dopravy usnesení Magistrátu města Plzně ze dne 30. 1. 2015, čj. MMP/019869/15, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2015, čj. 218/2015-160-SPR/7, Ministerstvo dopravy odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 3. 9. 2015, čj. DSH/10782/15, potvrdilo. Dne 3. 5. 2016 pod sp. zn. MMP/271264/14/8, čj. MMP/107267/16, Magistrát města Plzně vyrozuměl žalobce o pokračování řízení o obnově řízení ve věci odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů dle § 123e odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu po absolvování školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy. Žalobce se k podkladům rozhodnutí vyjádřil podáním došlým správnímu orgánu dne 12. 5. 2016.

Dne 18. 5. 2016 pod sp. zn. MMP/271264/14/13, čj. MMP/120947/16, Magistrát města Plzně rozhodl, že podle § 100 odst. 3 ve spojení s § 100 odst. 1 správního řádu se řízení o obnově řízení [?] sp. zn. MMP/259662/14 ve věci odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů dle § 123e odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu po absolvování školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy žalobci obnovuje. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2016, čj. DSH/11137/16, sp. zn. ZN/2459/DSH/16, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. MMP/271264/14/13, čj. MMP/120947/16, potvrdil.

III. Žalobní body

1) Dobrá víra a legitimní očekávání

Žalovaný nesprávně posoudil význam dobré víry žalobce ve správnost údajů, obsažených v evidenci vedené orgánem veřejné správy, a otázku jeho legitimního očekávání, že orgán veřejné správy postupuje při své činnosti v souladu se zákonem, včetně dodržování zákonem stanovených lhůt.

K otázce dobré víry argumentovaly správní orgány tím, že bez ohledu na údaj o počtu bodů, obsažený v úřední evidenci, je věcí žalobce, aby jako osoba odborně způsobilá k řízení motorových vozidel sám věděl, jaké přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se zaznamenávají do registru řidičů a zaznamenávají se za ně body. Žalovaný tuto povědomost u žalobce dovozoval i ze skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal ve více případech obdobné dopravní přestupky, a musel si tak být vědom skutečnosti, že za jejich spáchání mu budou zaznamenány body.

Žalobce považuje argumentaci žalovaného za nesprávnou. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. Podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod může každý činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Žalobce je tak podle této zásady oprávněn využívat, a to i opakovaně, zákonem danou možnost odečtu bodů po absolvování školení bezpečné jízdy a není povinen znát, jaký konkrétní dopravní přestupek je hodnocen body, kolika body, a tím méně je povinen zjišťovat, proč za určitý dopravní přestupek nemá body zaznamenány. Podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Jestliže zákon stanoví lhůtu pěti pracovních dnů na odeslání rozhodnutí o dopravním přestupku k záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče, je příslušný správní orgán povinen takto postupovat, a účastník řízení je oprávněn legitimně očekávat, že správní orgán tuto zákonem stanovenou povinnost splní.

Jestliže žalobce absolvoval kurs bezpečné jízdy za stavu, kdy podle počtu bodů, které měl zaznamenány v registru řidičů, za stavu, kdy jiný správní orgán byl v prodlení se splněním své zákonné povinnosti odeslat rozhodnutí o přestupku k zaznamenání bodů o 234 dnů, je nutno na něho hledět tak, že kurs bezpečné jízdy absolvoval oprávněně, a vznikl mu nárok na odečet 3 bodů.

2) Nepřezkoumatelnost a absence posouzení zákonné podmínky pro obnovu řízení

Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro absenci odůvodnění jedné ze zákonných podmínek obnovy řízení z úřední moci, a to existenci veřejného zájmu na obnově.

Podmínky, za jakých je možné z moci úřední obnovit řízení, stanoví § 100 odst. 3 správního řádu a vedle nových skutečností je obligatorní podmínkou existence veřejného zájmu na novém řízení. Správní orgán se však ve svém rozhodnutí zabýval pouze popisem a právním posouzením skutkového stavu, tedy existenci nových skutečností, avšak zcela pominul materiální podmínku pro obnovu řízení, existenci veřejného zájmu na novém řízení. Správní orgán otázku existence veřejného zájmu na novém řízení nejen že vůbec neodůvodnil, ale jako zákonnou podmínku pro obnovu řízení ji ve svém rozhodnutí zcela pominul. Veřejný zájem neuvádí správní orgán ani ve výroku svého rozhodnutí, ani v odůvodnění, včetně závěrečného shrnutí v něm, kdy pouze konstatuje, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem původního rozhodování. Z § 100 odst. 3 správního řádu vyplývá, že pro obnovu řízení musí být současně splněny obě podmínky: jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem. Absencí odůvodnění veřejného zájmu na novém řízení je rozhodnutí správního orgánu postiženo vadou, spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti, což krátí žalobce na právu na spravedlivý proces, neboť ten nejenže nemůže seznat, v čem správní orgán tento veřejný zájem spatřuje a zda jej vůbec spatřuje, ale nemůže se v rámci opravného prostředku ani bránit uváděním argumentů, které by existenci veřejného zájmu vyvracely. Za stavu, kdy skutkový stav, který vedl správní orgán k rozhodnutí o obnově řízení, byl zapříčiněn mimo jiné i porušením právní povinnosti jiného správního orgánu, které ve svém důsledku vedlo k porušení práva účastníka řízení na legitimní očekávání procesního postupu orgánu veřejné správy v souladu se zákonem, považuje žalobce odůvodnění existence veřejného zájmu na novém řízení za velmi důležitou část odůvodnění usnesení, kterým správní orgán rozhoduje o obnově řízení. Přestože žalobce touto argumentací napadl rozhodnutí správního orgánu, žalovaný tuto námitku neshledal důvodnou. Žalovaný naopak uvádí, že otázka veřejného zájmu na novém řízení je řešena na str. 4 rozhodnutí správního orgánu, což však je v rozporu s textem na uvedené straně. Tím, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu, ve kterém absentovalo jak vlastní vyjádření veřejného zájmu jako jedné ze zákonných podmínek pro obnovu řízení, tak i jakékoli odůvodnění existence veřejného zájmu, postihl žalovaný sám rozhodnutí napadené touto správní žalobou stejnou vadou, jakou je postihl správní orgán. Toto pochybení žalovaného, který nenapravil důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí správního orgánu, činí napadené rozhodnutí nezákonným.

V důsledku shora namítaných vad a nezákonného rozhodnutí žalovaného je žalobce bezprostředně ohrožen ztrátou řidičského oprávnění pro dosažení 12 bodů v rámci bodového hodnocení řidiče, neboť rozhodnutí o obnově řízení umožňuje správnímu orgánu rozhodnout o zamítnutí žalobcovy žádosti o odečet 3 bodů ze svého bodového hodnocení, na který mu, podle jeho právního názoru vznikl nárok absolvováním kursu bezpečné jízdy a následným podáním žádosti o odečet bodů. Tento stav je vážným zásahem do subjektivních práv žalobce.

Žalobce je přesvědčen, že z žalobních bodů vyplývá, že rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech, zejména na právu na spravedlivý proces, zaručeném čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, na právu na zákonnost rozhodování správního orgánu, vyplývajícím z § 2 odst. 1 správního řádu, a na právu na ochranu práv nabytých v dobré víře, vyplývajícím z § 2 odst. 3 správního řádu.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že žalobce nemohl být v dobré víře v záznam bodového hodnocení na své kartě řidiče, protože byl seznámen s příkazem Magistrátu hlavního města Prahy o uložení pokuty ze dne 25. 2. 2014, čj. MHMP 261370/2014, proti kterému nepodal odpor (toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 3. 2014). Uznal tedy svoji vinu za spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Jako držitel řidičského oprávnění musel být obeznámen s tím, jaké dopady na něj uznání viny za spáchaný přestupek bude mít, tedy i včetně záznamu bodů do karty řidiče.

Žalovaný dále uvádí, že dne 15. 5. 2014, kdy žalobce žádal o výdej dat, byly údaje v registru řidičů správné. Správní orgán I. stupně v souvislosti se záznamem bodů nijak nepochybil, jelikož o existenci výše uvedeného rozhodnutí se dozvěděl dne 23. 12. 2014, kdy mu bylo za účelem záznamu bodů doručeno. Žalovaný k tomuto dodává, že správní orgán I. stupně nemůže u ostatních správních orgánů zjišťovat, zda u nich bylo vedeno další správní řízení ve věci přestupku, za který je nutno po nabytí právní moci rozhodnutí zaznamenat body do registru řidičů. V tomto případě naopak bylo známo pouze žalobci, že pro němu bylo vedeno správní řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a kdy je předmětné rozhodnutí pravomocné. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně neměl o existenci výše uvedeného rozhodnutí tušení, vyhověl žádosti odvolatele o odečet bodů ze dne 8. 12. 2015. Až následně, dne 23. 12. 2015, se dozvěděl o skutečnosti, která ovlivnila podmínky pro odečet 3 bodů po absolvování školení bezpečné jízdy a pro kterou bylo nutno řízení o žádosti obnovit.

Tento postup vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 10. 12. 2009, čj. 2 As 19/2009-93, kde je uvedeno, že porušení procesní lhůty, která má svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení, nemá bez dalšího žádný vliv na existenci bodů, které měly být zaznamenány do registru řidičů. Z tohoto plyne, že i když bylo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 2. 2014 zasláno s několikaměsíčním zpožděním orgánu příslušnému k záznamu bodů, pohlíží se na něj tak, že je v právní moci a je platné a zákonné, a z tohoto důvodu na jeho podkladě je povinností příslušného správního orgánu zaznamenat body. Přidruženou věcí je pak zjištění, že žalobce přestal splňovat podmínky pro odečet bodů po absolvování školení bezpečné jízdy, v rámci kterého je následně nutno řízení o žádosti obnovit.

K materiální podmínce – veřejnému zájmu na obnově řízení se správní orgány vyjádřily na str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na str. 7 napadeného rozhodnutí. Zde je uvedeno, že veřejným zájmem je legitimní očekávání občanů v to, že správní orgány budou postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Jestliže účastníku řízení je v dané věci (žádosti) vyhověno na základě zákonem stanovených podmínek a následně je zjištěna

skutečnost (která nebyla známa v době původního rozhodnutí), pro kterou žádosti vyhovět nelze, je nutno legitimně očekávat, že správní orgán bude i nadále postupovat podle platných právních předpisů, a to tak, že řízení obnoví a následně žádost zamítne. Stejný názor zastává i Ministerstvo dopravy, které jakožto nadřízený správní orgán ve svém podnětu ze dne 27. 11. 2015 nastínilo stejný postup, kdy je potřeba v rámci obnovy řízení žádost o odečet bodů zamítnout, přičemž se neodečtou se 3 body z bodového hodnocení řidiče Michala Sihelského.

Žalovaný správní orgán navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 18. 10. 2017 účastníci řízení setrvali na svých výše zrekapitulovaných argumentacích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Obnova řízení je upravena zejména v § 100 a 102 správního řádu. V daném případě nejde o obnovu řízení (povolenou) na žádost účastníka řízení (= mimořádný opravný prostředek), nýbrž o obnovu řízení (nařízenou) z moci úřední (= dozorčí prostředek).

Podle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

Podle § 100 odst. 5 správního řádu na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5.

K tomu odborná literatura upřesňuje, že „*Obnova řízení se skládá ze dvou samostatných stadií. V prvním stadiu, které je upraveno v tomto ustanovení jako tzv. iudicium rescindens (řízení o povolení či nařízení obnovy), správní orgán zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, ale neposuzuje meritorně pravomocné rozhodnutí a pouze rozhodne, zda povolí či nepovolí (nařídí či nenařídí) obnovu řízení. V případě, že správní orgán povolí či nařídí obnovu řízení, přichází druhé stadium, tzv. iudicium rescissorium (obnovené řízení podle § 102), kde opětovně rozhoduje o meritu věci, o němž již bylo rozhodnuto v původním řízení.*“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 472).

K tomu, zda je přípustná žaloba již proti rozhodnutí vydanému v prvním stadiu obnovy řízení nebo až proti rozhodnutí vydanému v jejím druhém stadiu, zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tento názor: „*Žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná, jde-li o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový případ nastává např. tam, kde je s rozhodnutím o nařízení obnovy řízení spojen odkladný účinek.*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 6. 2007, čj. 5 As 13/2006-46 publikované pod č. 1427/2008 Sb. NSS).

Stručně vyjádřený názor je zpřesněn v odůvodnění uvedeného usnesení:

„Při posuzování otázky, zda také rozhodnutí, jímž se obnova řízení nařizuje či povoluje (v řízení o povolení obnovy, iudicium rescindens), je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1, je třeba zkoumat, zda tu jsou nějaká práva, do nichž takové rozhodnutí zasahuje či zasáhnout může.

Otázku lze rozdělit na dvě podotázky: poprvé, zda tu pojmově jsou nebo nejsou subjektivní práva hmotného charakteru, do nichž nařízení (povolení) obnovy může zasáhnout přímo (stanovit povinnost, které tu předtím nebylo, odejmout existující právo); podruhé, zda tu lze tvrdit ukřácení na právech procesních, majících ve svých důsledcích vydání rozhodnutí, jímž se do práva či povinnosti zasahuje.

K otázce subjektivního hmotného práva:

Z ustanovení § 63 odst. 5 spr. ř. (1967) in fine plyne, že nebylo-li rozhodnutí dosud vykonáno, nastává ze zákona odklad jeho vykonatelnosti. (Podobnou úpravu obsahuje i nový správní řád z r. 2004 v ustanovení § 100 odst. 6). Tedy i v řízení, jímž je obnova řízení povolena či nařízena, pojmově k zásahu do práv dojít může. Je pak třeba zkoumat případy, kdy takový zásah skutečně nastává.

Pojem „vykonatelnosti“ nemůže být vyčerpán jeho zúženým ztotožněním s exekuční proveditelností, tedy nuceným výkonem povinnosti z rozhodnutí plynoucí veřejnou mocí. Jde i o případy, kdy subjektivní právo, rozhodnutím založené či autoritativně deklarované, vykonává subjekt práva sám ve svůj prospěch. Veřejná moc v takovém případě sama nepečuje o to, aby právo (na rozdíl od povinnosti) bylo vykonáno, ale poskytuje ochranu proti tomu, kdo by z rozhodnutí oprávněného ve výkonu jeho práva rušil. Tak například právo stavět plynoucí ze stavebního povolení vykonává ten, komu bylo povolení vydáno, anebo - jako v posuzované věci - rozhodnutí o technické způsobilosti vozidla k provozu - vykonává oprávněný tím, že takové vozidlo po právu provozuje na veřejných komunikacích. Proto i odklad vykonatelnosti nastalý ze zákona při povolení nebo nařízení obnovy řízení nesistuje pouze exekuční proveditelnost v úzkém smyslu slova „vykonatelnost“, ale v případech právě zmíněných zasahuje právní sféru oprávněného potud, že právo, dosud pod sankcí veřejné moci vykonávané, vykonávat nadále nelze (ve stavbě nelze pokračovat, vozidlo nelze na komunikaci provozovat). Nic na tom samozřejmě nemění to, že původní opravňující rozhodnutí je i nadále v právní moci a bude nebo může být odstraněno teprve v další fázi řízení obnoveného (iudicium rescissorium) vydáním nového rozhodnutí o věci samé.

...

Lze k tomu uzavřít, že je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní.

Proto v takových případech při podání žaloby bude podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 splněna a žalobní legitimace tu bude dána.

Tyto závěry se ale neuplatní tam, kde povolení či nařízení obnovy nemá odkladný účinek ze zákona ve smyslu § 63 odst. 5 spr. ř. z r. 1967 nebo § 100 spr. ř. z r. 2004, jinak řečeno tam, kde vykonatelnost rozhodnutí vůbec (pojmově) nepřichází v úvahu. Půjde tu o případy, kdy se rozhodnutí vůbec nevykonává (ani exekučně, ani vlastní činností účastníka řízení). Sem patří typově především rozhodnutí, jímž se někomu odnímá dříve udělené oprávnění, a také tzv. „negativní“ rozhodnutí: odmítá se zapsat určitá skutečnost do veřejného registru, žák se nepřijímá na školu atd.; právní účinky takových rozhodnutí nastaly právní mocí rozhodnutí vydaného ve věci samé, žádný další úkon k nástupu právních účinků

není třeba, a nařízením či povolením obnovy se tomto právním stavu nic nezměnilo. Tato rozhodnutí jsou tedy v jistém smyslu „vykonána“ eo ipso tím, že rozhodnutí nabylo moci práva, stalo se právem. Ani případným povolením či nařízením obnovy řízení v takových případech tu odložit není co, odklad vykonatelnosti je tu pojmově vyloučen a zkrácení na právech ve smyslu shora uvedeném tu nenastane.

...
Proto rozšířený senát k předložené právní otázce uzavřel, že je-li nařízení obnovy správního řízení „rozhodnutím“ ve smyslu § 65 odst. 1, je jeho přezkoumání ke správní žalobě přípustné.“.

Podle § 100 odst. 6 věty druhé správního řádu rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona.

K tomu zdejší soud konstatuje, že rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 18. 5. 2016, čj. MMP/120947/16 (ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského ze dne 22. 8. 2016, čj. DSH/11137/16), má odkladný účinek, a to přímo *ex lege*, neboť napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno (čímž se nemyslí ani tak realizace exekuce jako spíše výkon práv vyplývajících z rozhodnutí), správní orgán odkladný účinek nevyloučil a účinky rozhodnutí nezanikly podle zvláštního zákona. Ve smyslu výše citované judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je provedení záznamu v registru řidičů o odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů podle § 123e odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu tzv. pozitivním rozhodnutím (tzv. negativním rozhodnutím by naopak bylo zamítnutí žádosti o odečtení bodů), a proto je rozhodnutí, jímž byla nařízena obnova řízení v uvedené věci, třeba považovat za soudem samostatně přezkoumatelné rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. I když soud uvažoval jiným způsobem, ohledně závěru o přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného došel ke stejnému závěru jako žalobce.

Jelikož podaná žaloba je podle názoru soudu přípustná, byly napadené výroky rozhodnutí přezkoumány v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Z § 100 odst. 3 správního řádu vyplývají dvě podmínky nařízení obnovy řízení: jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem. K veřejnému zájmu na novém řízení se odborná literatura vyslovila takto: „*Dalším kritériem, které se uplatňuje jen v případě nařízení obnovy řízení z moci úřední, je to, že je na takovém rozhodnutí veřejný zájem. To navazuje na § 2 odst. 4, podle kterého správní orgány dbají, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem.*“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 868) a „*Veřejným zájmem zde může být například zájem na tom, aby byla postihována protiprávní jednání, rozhodnutí správních orgánů odpovídala skutečnosti apod.*“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 475).

V rozhodnutí ze dne 18. 5. 2016, čj. MMP/120947/16, Magistrát města Plzně na str. 4 mimo jiné se svým vyjádřením k námitkám účastníka plně odkázal na odůvodnění rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 11. 2015, čj. 218/2015-160-SPR/7. V tomto rozhodnutí se

Ministerstvo dopravy věnuje otázce veřejného zájmu na str. 7 a 8. V rozhodnutí ze dne 22. 8. 2016, čj. DSH/11137/16, *Krajský úřad Plzeňského kraje* na str. 7 uvedl, že veřejným zájmem je legitimní očekávání občanů v to, že správní orgány budou postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Jestliže účastník řízení je v dané věci (žádosti) vyhověno na základě zákonem stanovených podmínek a následně je zjištěna skutečnost (která nebyla známa v době původního rozhodnutí), pro kterou žádosti vyhovět nelze, je nutno legitimně očekávat, že správní orgán bude i nadále postupovat podle platných právních předpisů, a to tak, že řízení obnoví a následně žádost zamítne. Stejný názor zastává i Ministerstvo dopravy, které jakožto nadřízený správní orgán ve svém podnětu ze dne 27. 11. 2015 nastínilo stejný postup, kdy je potřeba v rámci obnovy řízení žádost o odečet bodů zamítnout, přičemž se neodečtou se 3 body z bodového hodnocení řidiče M.S.

Jelikož podle soudní praxe rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří jeden celek, nelze podle názoru soudu v přezkoumávané věci dojít k tomu, že tu absentuje posouzení zákonné podmínky pro obnovu řízení spočívající v tom, že na novém řízení musí být veřejný zájem a existence tohoto veřejného zájmu musí být vyjevěna.

Na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Podle § 94 odst. 4 tohoto zákona jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Podle § 94 odst. 5 uvedeného zákona při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména měnil-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).

Ustanovení § 94 odst. 5 je ve vztahu subsidiarity vůči ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 94 odst. 5 nastupuje tehdy, nedojde-li správní orgán k závěru, že by řízení o obnově mělo být zastaveno vzhledem k tomu, že by újma, která by vznikla rozhodnutím o obnově řízení některému z účastníků řízení, který nabyl z původního rozhodnutí práva v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla původním pravomocným rozhodnutím jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. V daném případě žalobce nenamítá, že by tu byl zjevný nepoměr mezi újmou, která by rozhodnutím o obnově řízení vznikla jemu, a újmou, která by rozhodnutím o obnově řízení vznikla veřejnému zájmu (nebo jinému účastníkovi řízení). Lze se tak soustředit na povinnost správního orgánu šetřit práva nabytá v dobré víře, ať už ji budeme dovozovat ze speciálního ustanovení § 94 odst. 5 nebo z obecného ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu.

K uvedené povinnosti se odborná literatura vyjádřila takto: „*Zásadu ochrany (šetření) práv nabytých v dobré víře nelze chápat jen jako ochranu práv v dobré víře skutečně (de iure) nabytých; v některých případech je nezbytné chránit dobrou víru dotčených osob jako takovou, tedy jejich přesvědčení o vzniku a existenci určitých subjektivních práv, která de iure objektivně nevznikla, což však adresát rozhodnutí netuší.*“ (Josef Vedral: *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha 2012, str. 95).

K pojmu „dobrá víra“ zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: *„Pod pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. ... Samotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci. Taková nemožnost v daném případě nenastala.“* (rozsudek ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 94/2011-102).

Podle § 123e odst. 4 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rovněž provede záznam v registru řidičů o odečtení 3 bodů z dosaženého počtu bodů řidiči, který podal písemnou žádost o odečtení bodů a

a) doložil žádost potvrzením o ukončeném školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy podle zvláštního právního předpisu, které není starší než 1 měsíc od podání žádosti, a

b) neměl ke dni ukončení školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy v registru řidičů zaznamenáno více než 10 bodů za porušení právních předpisů ohodnocená méně než 6 body.

Podle § 123e odst. 5 zákona o silničním provozu příslušný úřad obce s rozšířenou působností provede záznam o odečtení bodů ke dni ukončení školení ve středisku bezpečné jízdy, a to nejpozději do 3 pracovních dnů od podání žádosti. Příslušný úřad obce s rozšířenou působností může provést záznam o odečtení bodů řidiči na základě potvrzení o ukončeném školení bezpečné jízdy pouze jednou za kalendářní rok.

Orgán, který uložil správní trest za přestupek v prvním stupni řízení, doručí rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, a to do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvním stupni řízení [§ 123b odst. 3 písm. b) bod 1. zákona o silničním provozu]. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností provede záznam v registru řidičů ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek [§ 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu].

Žalobce ukončil školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy dne 6. 12. 2014. Příkazem ze dne 25. 2. 2014, čj. MHMP 261370/2014/Jan., Magistrát hlavního města Prahy uznal žalobce vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu. Tento příkaz nabytí právní moci dne 26. 3. 2014. Za takovéto jednání se řidičům podle přílohy k zákonu o silničním provozu zaznamenávají v registru řidičů 3 body. Magistrát hlavního města Prahy ovšem doručil hlášení o uložených sankcích za předmětný přestupek Magistrátu města Plzně až dne 23. 12. 2014. Teprve na základě tohoto hlášení mohl Magistrát města Plzně provést záznam v registru řidičů ke dni nabytí právní moci uvedeného příkazu. Záznam 3 bodů za přestupek, za nějž byl žalobce pravomocně shledán vinným dne 26. 3. 2014, proto nebyl v registru řidičů uveden ani ve výpisech z bodového hodnocení řidiče, které si žalobce nechal vyhotovit dne 15. 5. 2014 a dne 20. 11. 2014, ani ve výpisu z bodového hodnocení řidiče, který byl pořízen k žádosti žalobce o odečtení bodů dne 8. 12. 2014.

Žalobce namítal a namítá svoji dobrou víru ve správnost údajů v evidencích správního orgánu, kdy stav, že přestal splňovat podmínky pro absolvování kursu bezpečné jízdy a s následným udělením bodů za dopravní přestupek ze dne 20. 11. 2014 dosáhl 12 bodů, byl zapříčiněn nezákonným postupem Magistrátu hlavního města Prahy, který neodeslal příkaz k zaznamenání bodů správnímu orgánu do 5 pracovních dnů od jeho právní moci, jak pro něj tato povinnost vyplývá z § 123b odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu.

S touto námitkou se Krajský úřad Plzeňského kraje v rozhodnutí ze dne 22. 8. 2016, čj. DSH/11137/16, vypořádal zejména tak, že odvolatel jako osoba odborně způsobilá k řízení motorových vozidel může a má vědět, že vybrané přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se zaznamenávají do registru řidičů a že za jednotlivá přestupková jednání se zaznamenává určitý počet bodů. Odvolatel si této skutečnosti byl jistě vědom i z toho důvodu, že se zde jednalo o přestupek překročení rychlosti, kdy přestupek stejného charakteru spáchal žalobce v minulosti již vícekrát, a ve výpisu z bodového hodnocení jsou všechny tyto přestupky zaznamenány. Musel tedy předpokládat, že do registru řidičů musí být zaznamenán i přestupek spáchaný dne 20. 5. 2013 (nabytí právní moci rozhodnutí dne 26. 3. 2014). Odvolací správní orgán se ztotožňuje s názorem odvolatele, že není jeho povinností žádat o výpisy z bodového hodnocení řidiče, uvádí však, že v případě, že si je vědom spáchaného přestupku, v rámci kterého je následně proveden i záznam do bodového hodnocení řidiče, pak je zjištění stavu bodového konta na místě, avšak pouze v jeho zájmu.

Již před tím k žalobcově námitce Ministerstvo dopravy v rozhodnutí ze dne 27. 11. 2015, čj. 218/2015-160-SPR/7, uvedlo zejména to, že dobrou víru je třeba vždy hodnotit objektivně a nikoli pouze ze subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka. Je třeba vždy brát v úvahu, zda držitel řidičského oprávnění při běžné (normální) opatrnosti, kterou lze s ohledem na okolnosti a povahu daného případu po každém požadovat, neměl, resp. nemohl mít, poté, co byl uznán vinným za spáchání několika přestupků, důvodné pochybnosti o tom, že za jím zaviněná jednání bude v souladu se zákonem jednak potrestán uloženými sankcemi a jednak, že mu za takovéto jednání nebudou do jeho evidenční karty řidiče zaznamenány body. Registrační orgán na základě oznámení od konajícího správního orgánu připisuje příslušný počet bodů za jednání uvedená v příloze zákona o silničním provozu, spočívající v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, přímo ze zákona, aniž by byl v tomto smyslu oprávněn použít správní uvážení. Právní úprava bodového hodnocení navíc k okamžiku vydání tohoto rozhodnutí nepředpokládá informování účastníka o tom, že do karty konkrétního řidiče byly body získané v bodovém hodnocení řidiče připsány. Dobrá víra, která je dána „se zřetelem ke všem okolnostem“, zaniká v okamžiku, kdy se držitel řidičského oprávnění seznámil se skutečnostmi, které u něj objektivně musely vyvolat pochybnosti o tom, že mu body za spáchané přestupky zaznamenány nebudou. Odvolatel tak nemohl být a nebyl v dobré víře, že mu na základě jím spáchaných přestupků nebudou objektivně připsány body v bodovém hodnocení řidiče a že absolvováním školení bezpečné jízdy za situace, kdy neměl ke dni ukončení tohoto školení v registru řidičů zaznamenáno více jak 10 bodů za porušení právních předpisů ohodnocená méně než 6 body, splňuje zákonné podmínky pro odečet bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Soud se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že žalobce jako osoba odborně způsobilá k řízení motorových vozidel měl sám vědět, za jaké přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se zaznamenávají do registru řidičů body, a že žalobce v minulosti spáchal ve více případech obdobné dopravní přestupky, a musel si tak být vědom skutečnosti, že i za přestupek, za nějž byl pravomocně shledán vinným dne 26. 3. 2014, mu budou zaznamenány body. Z výpisu z bodového hodnocení řidiče je zřejmé, že žalobci byly za překročení nejvyšší dovolené rychlosti zaznamenány body v registru řidičů jen v letech 2012 – 2014 v dalších čtyřech případech (ke dni 15. 5. 2014, 30. 7. 2012, 6. 7. 2012 a 3. 6. 2012) a v letech 2006 – 2011 ještě v dalších čtyřech případech (ke dni 12. 7. 2011, 5. 1. 2011, 13. 12. 2006 a 20. 11. 2006). I když v těchto osmi případech se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹, tím spíše si žalobce musel být vědom toho, že mu budou body do registru řidičů zaznamenány, jestliže dne 20. 5. 2013 překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹, jak o tom bylo pravomocně rozhodnuto příkazem Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 2. 2014, čj. MHMP 261370/2014/Jan. Jelikož žalobce o započítání bodů do registru řidičů za přestupek, za nějž byl pravomocně shledán vinným dne 26. 3. 2014, objektivně vzhledem ke všem okolnostem vědět měl, v dobré víře stran úplnosti výpisů ze svého bodového hodnocení být nemohl. Nelze se tudíž dobrat toho, že uvedenou skutečnost netušil. K naplnění dobré víry by tu navíc byla potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci. Taková nemožnost podobně jako v případě, o němž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2011, čj. 1 As 94/2011-102, nenastala ani v právě přezkoumávané věci.

Žalobce namítal a namítá, že očekával, že orgán veřejné správy postupuje při své činnosti v souladu se zákonem, včetně dodržování zákonem stanovených lhůt. Tuto námitku posoudilo Ministerstvo dopravy tak, že v daném případě se sice jedná o nedostatek postupu správního orgánu, který nedodržel lhůtu pořádkového charakteru, určenou pro styk mezi správními orgány navzájem, ale tato skutečnost nemůže mít bez dalšího žádný vliv na existenci bodů, které měly být odvolateli zaznamenány v registru řidičů. Ohledně lhůty stanovené v § 123b odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu zaujal Nejvyšší správní soud, jak na to upozornilo Ministerstvo dopravy, tento názor: „*Lhůta pro oznámení pravomocného uložení sankce v přestupkovém řízení orgánu oprávněnému provést bodový záznam v registru řidičů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu) má toliko pořádkový charakter.*“ (rozsudek ze dne 10. 12. 2009, čj. 2 As 19/2009-93). K tomu soud dodává, že Magistrát hlavního města Prahy tím, že rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek doručil Magistrátu města Plzně ne do 5 pracovních dnů, nýbrž po téměř devíti měsících ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí sice hrubým způsobem porušil zákonem stanovenou lhůtu pořádkového charakteru, ale nenastolil stav, že by na žalobce bylo ke dni ukončení školení bezpečné jízdy nebo ke dni posuzování žádosti o odečtení bodů nutno hledět tak, jako že se jednání, za nějž byl pravomocně uznán vinným dne 26. 3. 2014, nedopustil a příslušný počet bodů za ně mu nebyl započítán.

Vzhledem k uvedenému neshledal soud žádný z žalobních bodů důvodným.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 18. října 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.